CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Koroše.

Na okraji širokého příkopu, nad hrčícím stříbrným potokem, stanul jeho zpěněný kůň.

Princ seskočil dolů, uzdu přehodil koni přes šíji a sám uvelebil se v bujné, vonné trávě.

Zapálil si vanou cigaretu, aby zapudil komáry. V tom zaslechl tichý ženský hlas.

Zvuky tyto vycházely z příkopu a zdálo se, jakoby dovolávaly se pomoci.

Jerome živě vyskočil a rychle octnul se na pokraji hlubokého příkopu. Naklonil se nad zející prohlubní a překvapením vykřikl.

"Ach! Kdo to asi jest? Markýza či komorná? Postavu má rozhodně vznešenou, královskou, a to líce, ty oči!"

Obezřele spustil se po srázi dolů, maje se při tom na pozoru, aby sám se nesvalil.

Dole na silných větvích truky spatřil překrásnou dívku.

Dlouhé jízdecké šaty halily její štíhlé tělo, i jízdecký bičík ležel u ní. Po koni však nikde ani stopy.

Dáma asi sletěla s koně, zajisté při skoku přes potok.

"To je pěkná jezdkyně, neumí ani příkop přeskočiti, kůň jí utekl!" myslil si princ. "Ale je to kráska prvé třídy, postava neobyčejně rozkošná!"

Princ Jerome rychle vysvobodil ji z trní, vzal ji v objetí a vynesl ji nahoru do bujné trávy.

Dáma byla ve mdlobách. Zajisté se také udeřila, neboť na čele krvácela.

Červený princ kvapně odběhl k potůčku a nabral do čapky vody.

Vrátiv se k omdlelé dámě, vymyl a jemným batistovým šátkem zavázal jí krvácející čelo a nakapal jí z lovecké čutory silné lihoviny do úst.

Dívka pozvolna otevřela překrásné, velké černé oči a s úžasem se ohlížela kolem.

Princ žádostivě se k ní naklonil.

Oslňující krása nezpámé dívky rázem ho okouzlila.

Vášnivým hlasem jí šeptal:

"Rozkošná neznámá, kdo jste, jak jste se sem dostala?"

"Jsem španělská tanečnice Citta," pravila dívka slabým hlasem. "Seděla jsem poprve za svého života na koni; nechtěla jsem tento lov zanedbati...."

"A proč vás hon ten tolik zajímal?"

"Chtěla jsem stůj co stůj seznámiti se s princem Jeromem," odvětila Citta upřímně. "Slyšela jsem již o jeho výsosti tolik zajímavých, poutavých zpráv!"

"Děkuji vám, slečno," uklonil se červený princ vlídně se usmívaje.

"Ah, snad to jste vy!" upřela na něho Citta překvapeně zrak.

"Tak jest, slečno, princ Jerome Napoleon jsem já sám," usmál se princ dále.

"Raduji se z tohoto nesmírného štěstí."

"A já ještě více, že mne dobré štěstí svedlo tak záhy se ženou, pro niž vlastně jsem se dnešních honů také súčastnil."

"Princi, lichotíte mně," usmála se Citta, sklopivši stydlavě oči.

"I největší lichocení jest slabé k tomu, aby vyjádřilo pravdu. Co jsem viděl... Váš půvab, slečno," lichotil jí červený princ.

"Proč jste byl na mně tolik zvědav?" pohlédla Španělka náhle princi do očí.

"A proč vy na mne?" usmál se princ.

"Já jsem vám to již řekla."

"Nuže, povím vám to také. Přišla jste z Rakouska, není-liž pravda?"

"Ano, výsosti."

"Znáte asi mnohé uherské šlechtice?"

"Ano. Ale pro mne země ta již neexistuje. Nudí mne, mrzí mne, utekla jsem z ní. Vykonala jsem tam veliké služby, ale služby tyto nebyly oceněny. Nenávidím ji, i vzpomínku na ni chci z myšlének svých vyhladiti!"

"A proč ji tolik nenávidíte, smím-li zvěděti?"

"Eh, pro hloupost. Chtěla jsem dostati jistého hraběte tam, kam patří, do vězení, a z toho povstala mně celá ta nepříjemnost. Byl to hrabě Ďula Andrási."

"Ach, vy tedy znáte hraběte Andrášiho?" pravil živě Jerome.

"Znám, princi, ale proč vás to tolik překvapuje?" divila se Citta.

"Překvapuje mně to příjemně, buďte jen klidná slečno. Potřebuji totiž tohoto hraběte, či vlastně jen jeho podobiznu. Slíbil jsem své švakrové, císařovně Euženii, že jí opatřím portrét Andrášiův. Její veličenstvo ho dávno zná, ale jest to jen ženský rozmar. Slíbil jsem — ale slibu svému nemohu nikterak dostáti. Uspořádal jsem již skutečnou honbu za podobiznou hraběte, ale nebyl jsem s to ji nalézti. Již jsem si myslil, že osobně se k hraběti obrátím a požádám [illegible] Ale dověděl jsem se, že hrabě se vrátil zatím do své vlasti, a nemohu mu přijíti na stopu. Raduji se tedy velice, slečno, že ho znáte a že snad byste mně mohla nějak k jeho podobizně pomoci."

"Není-li to nic horšího, princi, tomu snadno lze odpomoci. Ďula Andrási posud z Paříže neodejel, bydlí posud v čísle 15. v rue Richelieu, a chce ještě několik neděl líbánek se svou mladou chotí v Paříži stráviti," dodala Citta hryzajíc se do rtů.

"Jsem vám za tuto zprávu k díkům zavázán," uklonil se červený princ.

"A to stálo za to, abyste se namáhal do Versaillesu, princi?" pohlédla na něho tanečnice koketně.

Princ porozuměl tomuto vyzývavému pohledu.

"Slečno," řekl s náhlým rozhodnutím, "jaký úmysl máte zde v Paříži?"

"Přeruším všecku svou minulost, zapomenu na marné sny, na snivá milostná dobrodružství, na ideály, na vše, na vše!" odvětila Citta s povzdechem. "Vrátím se ku svému prvému milenci, výsosti."

"Kdo jest oním šťastlivcem?"

"Jeviště. Budu znova umělkyní, znova budu tančiti!"

"Nečiňte toho, slečno."

"Jakže, vy byste mne chtěl zdržovati na mé dráze? Víte, čím jest mně jeviště, co je mi umění?"

"Vím, slečno."

"A přece mne chcete zadržeti? A přece mne chcete od něho přemlouvati?"

"Ano, chci, slečno!"

"A myslíte, že by mně kdokoli na světě mohl tuto ztrátu nahraditi? Že by mně mohl podati útěchu a zapomenutí, když na mně žádá, abych si vyrvala srdce, abych rozervala svou duši?"

"Ano, slečno."

Červený princ sklonil žhavé své čelo.

Oči tanečnice, černé jako uhlí, vítězoslavně se zaleskly.

"A kdo by byl tak smělý a tak mocný, že by se k tomu odhodlal?" pohlédla pichlavým pohledem na Napoleona.

"Stojí vedle vás.... jsem to já, já bych jím chtěl býti, Citto," koktal červený princ.

Tanečnice radostí div že nevykřikla.

"Již mne nazývá Cittou.... již jest podmaněn!" myslila si v duchu a jásala. "Vhodný okamžik je zde, Citto, nezmeškej ho!"

Princ Jerome očekával dychtivě, co mu dívka odpoví.

A ta dobře věděla již včera, co mu řekne.

"Tak náhlé rozhodnutí...." koktala se strojeným zmatkem a zardívajíc se.

"Slečno... Citto.... Láska neuvažuje, nerozmýšlí se, nechystá se," pravil princ prudce. "Vzplane na okamžik a trvá věčně."

"Jaká to krásná slova!"

"A jak pravdivá!" dodal princ. "Oh, jak cítím jejich pravdivost v tomto okamžiku!"

"Jen v tomto okamžiku?" pohlédla na něho Španělka s opojujícím úsměvem.

"Na věky!" Přisahám, že na věky! Citto, drahá královno mého srdce, vím, že miluji vás nejen v tomto okamžiku, ale na věky!" horoval princ Jerome a vrhl se s mladickým zápalem tanečnici k nohám.

Citta dlouho a s rozkoší pohlížela na císařského prince u nohou jí klečícího.

"Jaké to skvělé zadostiučinění! Císařský princ u nohou dívky, jíž nechtěli se pokořiti prostý důstojníček!" myslila si Citta zpita vítězstvím, rozpomínajíc se na svou vášeň k Štěpánu Hajdukovi, na svou neopětovanou vřelou lásku.

Na tváři tanečnice zračilo se náhlé rozhodnutí.

"Vstaňte, princi," zvedala z trávy roztouženého muže. "Vstaňte, mluvme vážně, nevzrušujme se tolik dětinským razjařením."

"Ale když cítím, jak mé srdce znova omládlo!" vzdychl si princ.

"Na chvilku nebuďte tak příliš mlád," usmála se na něho svůdně Citta. "Povězte mně, princi, že mne chcete vážně milovati!"

"Zbožňuji tě, Citto, dal bych za tebe celé Tuillerie!" rozohnil se princ.

"Toho nečiňte ani za celý svět!" hrozila mu Citta laškovně. "Budu i sama potřebovati císařský palác."

"Toužíte snad po něm? Toto vaše podmínka, drahá Citto?"

"Uhodl jste, milý princi," odvětila dívka zcela vážně. "Chce-li mne princ Jerome vyznamenati svým přátelstvím, jest zcela přirozeno, že musím mu býti také na blízku."

"Vy jste anděl, drahá Citto!" chvěl se červený princ štěstím. "Chcete mně býti na blízku, stále po mém boku? Oh, jak mne činíte velice šťastným, Citto — kdybyste věděla!"

"Dostanete mne tedy do císařského paláce?" tázala se tanečnice dychtivým hlasem.

"Budete tam bydliti, jenom mne mějte ráda, drahoušku!" zvolal princ uplývaje štěstím. "Shromáždím kolem vás nejvznešenější kruhy pařížské a budete moci v nich zářiti jako opravdová královna..... Ba dokáži i to, že dostanete se do společnosti císařovniny, budete mít vliv na politiku, na řízení osudu zemí a národů, těší-li vás to..... Jenom mne milujte, Citto, jen mě mějte ráda!"

"Oh, jaké to šťastné sny! Jaká to skvělá budoucnost!" myslila si Citta všecka blažena.

Přistoupila těsně k Jeromovi vášní zaslepenému, uchopila ho za ruku a zvučným hlasem zvolala:

"Zaveďte mne tam, princi! Budu vaší otrokyní, přejete-li si toho, jenom mne tam zaveďte!"

"Zavedu, budeš tam zářiti nádherou a přepychem jako slunce mezi hvězdami, má drahá Citto!" zvolal princ vášnivě a objal dívku.

Rohy zazvučely, lovecká společnost se vracela. Veselý hluk a hlomoz její bylo již na blízku slyšeti.

Citta polekána odskočila od prince.

Sklopila stydlavě oči a přitiskla si ruku na těžce oddychující ňadra.

"Lov na jelena se mně výtečně podařil!" myslila si jásajíc.

"Dnes já jsem dostal nejlepší kořist!" myslil si červený princ spokojeně.

KAPITOLA 53.

U malíře.

Z versaillského lesíka odvezl již Cittu domů do Paříže dvorský povoz.

V kočáře seděla Citta s Emilem Bartholémym, s francouzským umělecким jednatelem.

Byla překrásná letní noc. Plný měsíc zářivě se třpytil uprostřed milionů hvězd.

Citta zamyšleně dívala se oknem z kočáru a blaženě si šeptala:

"Tak budu za nedlouho zářiti já mezi skvělými hvězdami císařského paláce.... On mně to řekl! On, mocný, vlivuplný, bohatý princ!"

"O čem jste se tolik zamyslila, slečno?" obrátil se k ní francouzský impresario se sladkým úsměvem.

"O své budoucnosti, jež zjevuje se mně v tuto chvíli tak skvělou, jako tam nahoře měsíc mezi hvězdami."

"Skutečně, po dnešním honu můžete míti nejskvělejší vyhlídky!" lichotil jí pan Bartholémy. "Skvělé obecenstvo, velkolepý úspěch, dům stále nabitý!"

"O čem to mluvíte?" pohlédla Citta uraženě na nadšeného společníka.

"Co? Což jest třeba k tomu vysvětlivek? Na versaillském honě již dnes jste okouzlila nejvznešenější společnost. Nejskvělejší jména budou se tlačiti za vámi, milá slečno, za vámi půjdou korunované hlavy.... Ba i sám princ, jeho výsost, byl všecek zmaten po vás. Sám osobně ráčil vás dopraviti do kočáru!"

"Nu — a? Co tím vlastně chcete říci?"

"Co? Což ani teď mně neráčíte rozuměti? Dnešní den poskytl mně úplně jistotu, že ve vás, drahá slečno Citto, našel jsem svou dávnou hledanou šťastnou hvězdu.... Budete několik neděl vystupovati a já budu pánem stotisíců. Za slečnou Cittou, za sličnou španělskou umělkyní, bude za několik dní celá Paříž vzdychati. Dvůr, kruh červeného prince, beztoho již vzdychá, jest okouzlen, unešen.... Teď jen vystoupiti, drahá slečno Citto, jen vystoupiti, čím dříve, tím lépe! Úspěch jest zajištěn, účinek bude frappantní, výsledek kolossální!" horoval impresario všecek blažený.

"Lituji vás, pane můj, pakli ve mně jste našel svou dlouho hledanou šťastnou hvězdu!" usmála se posměšně tanečnice a opřela se o lenoch kočáru.

"Proč? Jak?" zarazil se divadelní jednatel.

"Protože pak jste ji hned zase ztratil, sotva jste ji nalezl."

"Nerozumím vám.... Slečno, nepřivádějte mne v zoufalství.... Snad...."

"Ano, zajisté, přítelíčku, nikoli jen snad. Tušíte dobře, já více nevystoupím."

"To je hrozná zpráva! Zoufalá!" vyskočil poděšený impresario a udeřil hlavou do střechy kočáru, až se mu cylindr rozpláskl.

Pak mírně jako beránek a pokorně jako pouliční žebrák jal se prositi a zoufale naříkati:

"Slečno, nepřivádějte mne na mizinu! Smilujte se nade mnou, ustraňte se! Vystupte, oh, vystupte!"

"Nevystoupím již."

"Aspoň jen jednou, zlatá, drahá slečno! Zachraňte mne před zoufalstvím! Vystupte aspoň zítra!"

"Ani jednou již. Ani zítra, ani za týden. Nikdy více. Na věky jsem se rozloučila již s nenáviděným jevištěm, milý pane Bartholémy!"

"Oh, taková slova, slečno! Nenáviděné jeviště! Vždyť ještě předevčírem jste mne tolik prosila, abyste mohla co nejdříve vystoupiti. A teď je již jeviště nenáviděné!" hrozil se jednatel a z hlouba si vzdychl.

Citta lhostejně pokrčila rameny.

"Zajisté vás k tomu princ přiměl," hádal impresario. "Víte, slečno, červený princ vás přemlouvá, jerome vám namluvil nutně pošetilosti?"

"Dobře tušíte. Skutečně, k prosbám jeho výsosti jsem slíbila, že na věky se rozloučím s vaším řemeslem, pane můj!" odvětila tanečnice s takovou vážností, jakoby již mluvila v nádherné trůnní síni Tuillerií s některým kořícím se otrokem.

"Probůh, slečno Citto, nevěřte mu ani jediné slovo!" šeptal jí pan Emil Bartholémy všecek bez sebe. "Ten již učinil sta nešťastnými. Tisíce svedl se skvělé dráhy. Krásnou budoucnost stotisícům nadobro zničil! A sotva přejde ho okamžitá vášeň, sotva zmizí jeho panský rozmar, sám princ nejvíce se vysmívá zoufalému pláči svých obětí! Slečno, drahá Citto, nevěřte princi Jeromovi, zahrává si pouze s vámi a odmítne vás záhy, za ostatními, až se vás nasytí!"

"Myslíte, pane můj?" pohlédla Citta na poděšeného pána s nesmírným výsměškem.

"Vím, jistě vím, slečno! Přisahám vám to!"

"Nu, toť jenom přisahejte, milý příteli. Dobrou noc!"

Dvorní ekypáž zastavila se před palácem číslo 65 v Avenue de Orleans, kdež Citta bydlela.

Tanečnice rychle běžela do svého příbytku a nemyslila již ani na poděšeného impresaria v kočáře.

Byla již pozdní noc a Citta ihned si ulehla.

Ale sen dlouho mjel její oči.

Romantický, rozčilující den ji posud všecku pobuřoval. Oslňující, skvělá budoucnost rozohňovala lstivou její hlavu.

Počala uvažovati a počítati. Dělala si nové, chytré plány o červeném princi, o němž již svatě věřila, že v síti své ho nadobro zadrhla.

"Ach, jaká to výtečná myšlénka!" zvedla se náhle v hedvábných poduškách. "To by bylo opravdu milé překvapení. Udělám to, půjdu tam! Hned zítra, ano, ano!"

Naklonila se k nočnímu stolku a rychle a prudce zazvonila.

"Milá Kláro, nehněvej se, že burcuji," pravila vlídně služce, která ihned se objevila. "Ale opravdu nemohu si vzpomenouti, jak se jmenuje."

"Kdo, milostivá slečno?" tázala se udiveně služka.

"Eh, onen uherský žid, malíř, který před několika léty učil se ještě truhlářství."

Služka se divila nápadu své paní.

"Nu — víš, jak se jmenuje?"

"Hned.... jak se jen jmenuje.... Ale, ale, obraz jeho jakobych měla před očima..... a na jméno nemohu si vzpomenouti. Ano, ten, jehož obraz odsouzence k smrti byl tolik chválen. Obraz ten představuje beřára k smrti odsouzeného, spoutaného, sedícího vztekle při světle svíčky, a vedle něho opírá se zoufalá žena s dítětem."

"Raději mně řekni, jak se jmenuje! Moc je třeba jeho jména věděti!" zvolala Citta pohněvaně.

"Hned si vzpomenu, milostivá slečno, neračte se hněvati," odpověděla služka hbitě. "Jmenuje se Michael Munkáči; dříve se jmenoval jinak, ale dal si jiné jméno."

"Ano, ano, toť on, Michal Munkáči. Zítra časně z rána mne k němu doprovodíš, nezapomeň zase, jak se jmenuje."

Dívka se uklonila mlčky a přála paní své dobrou noc.

Citta opět osamotněla a zase se zamyslila.

"V ateliéru Munkáčiově viděla jsem kdysi obraz Ďuly Andrášiho i jeho choti. Požádám ho o tuto podobiznu, koupím si ji, nechať stojí cokoli. Pak ji pošlu princi Jeromovi. Taková pozornost dojista mu zalichotí. Znova si na mne vzpomene, pakli snad již zapomněl na své okamžikové rozjaření. Citto, Citto, malé službičky utužují přátelství a toto přátelství musí býti velmi pevné, velmi dlouho trvající! Tak dlouho trvající, jak já budu chtíti!"

Tanečnice vzdychla si se zářící tváří a v nejbližší chvíli již spala.

* * *

Michael Munkáči, známý maďarský malíř, který původně učil se truhlářství, bydlil v Paříži na Boulevardě de St. Germainském.

V prvním patře měl rozsáhlou pracovnu, již navštěvovaly tehdy nejen znamitější osoby pařížské, ale i mnohé cestující rodiny panovnické.

Obrazy jeho těšily se při slušné reklamě značné pozornosti.

Citta časně z rána, již o osmé hodině, stanula u ateliéru mistrova.

Tanečnice vstoupila do pracovny, svůdně se usmívajíc; oděna byla v nádherné šaty.

"Oh, tady bydlí umělec, zde musím býti krásna!" pomyslila si.

"Malíři nás ženy velmi bystře si prohlížejí."

V pevném vědomí, že zde také bude si podmaňovati, otevřela dvéře pracovny.

Rychlým pohledem změřila rozsáhlou síň, ale oči její neutkvěly na žádném obraze, jimiž stěny byly ověšeny, jež v koutech byly složeny, anebo jež posud nehotové spočívaly ještě na podstavcích.

Nebyla na tyto věci zvědava. Hledala něco jiného.

Konečně uviděla, co chtěla. U okna až na podlahu sáhajícího stál obraz Ďuly Andrášiho.

Citta rychle spěchala k tomuto obrazu.

Několik kroků před ním však náhle stanula. Vedle před jiným obrazem stál štíhlý, plavovlasý muž, zády obrácen ku přicházejícímu, zabrán myšlénkami úplně v pozorování obrazu a nepozoruje ani vstupující Cittu.

Citta myslila, že muž ten jest Michal Munkáči.

Přistoupila k němu a bez váhání dotkla se jeho ramene.

Štíhlý, plavovlasý pán se překvapeně obrátil: kdo se odvážil vyrušovati ho z myšlének?

Citta, sotva spatřila jeho tvář, zbledla a zavrávorala.

Poznala v cizinci arciknížete Maxmiliana, jejž znala ještě z dob, kdy ve Vídni v divadlech vystupovala.

"Ah, vaše výsost....."

Arcikníže udiveně na ní pohlédl.

"Proč jste se tolik polekala?" tázal se vlídně a s úsměvem.

"Promiňte, výsosti.... Hledala jsem malíře.... V domnění, že stojím za ním, dotkla jsem se vašeho ramene....."

Arcikníže, proslulý svou dobrotivostí, usmíval se rozpakům sličné tanečnice.

"Jsem Citta, výsosti, světová tanečnice.... Stala se mně čest, že i vaše výsost viděla mne ve Vídni na jevišti....." koktala Citta.

"Vzpomínám si na vás," usmál se arcikníže naivnímu způsobu, jakým chtěla Citta svou osobu mu připamatovati. "Mýlila jste se však v osobě. Munkáči není doma."

Arcikníže pokynul vlídně rukou a odcházel.

Citta hluboce se uklonila a dlouho pohlížela za sličným, statným mužem.

"Jakáž rada!" pravila si pak. "Nezbývá tedy, než abych malíře písemně o obraz požádala. Snad i tak mně vyhoví."

A posadila se rychle u stolu malířova a dopisem vřelými slovy napsaným prosila Munkáčiho, oč ho chtěla ústně požádati.

Aby jejím jménem poslal princi Jeromovi Napoleonovi obraz Ďuly Andrášiho.

Psala mu, že postačí, dá-li jeho portrét, který zde v pracovně viděla, ofotografovati a pošle-li tuto fotografii na místo udané.

Nákladu ať při tom nelituje, že mu vše ihned zaplatí.

"Tak!" zalepila tanečnice hotový list. "Princ Jerome obdrží podobiznu co nevidět.... A vděk jeho bude císařský!"

Citta s rozpálenými tvářemi opustila rychlými kroky palác malířův.

Srdce její překypovalo radostí a byla plna nejkrásnějších nadějí v novou budoucnost.

KAPITOLA 55.

U ballerisy.

Španělská tanečnice pohodlně protahuje se ve skvostně zařízeném příbytku v Orleanské ulici.

Spala celé odpoledne a teď, s mozkem odpočavším si, opět veselá pouští se do svých zamilovaných myšlének.

Rychle se rozpomíná na celou minulost a na prahu svých nádherných ovzdušných zámků nenalézá ničeho, co by ji mrzelo.

"Teď již nejen si myslím, ale i cítím, že se svou minulostí jsem hotova," řekla své komorné.

Služebná počala hovor se svou paní. Mluvila s onou dotěrnou důvěrností, jakou služky u takových velkosvětských dam mívají.

Věděla již všecka tajemství posledních jejích dnů a cítila se oprávněnou k tomu, aby o nich také promluvila.

"Nestojí za nic, milostivá slečno, takové bezúčelné bloumání po světě," uvelebila se na malou kulatou stoličku vedle tanečnice. "Odkveteme za krátko a štěstí jest třeba uchopiti tehdy, když se nám nabízí."

"Pravdu díš, Kláro, k čemu jest mně třeba čisté, snivé lásky!" vzdychla si Citta. "Štěpán Hajduk a ostatní — neexistují již pro mne na světě. Beztoho jsem pro ně celý život měla jen trpkosti, nesmírná rozčilení.... Ale teď bude jinak, má drahá Kláro! Od této chvíle držím ja sama uzdu svého osudu v rukou, pro pouhé snění žádný muž mne milovati nebude!"

"Věru, nezasluhují si muži ani, aby námi ovládali. Všichni jsou nevěrní; koho vidí, toho milují. Ale blázen děvče, které se blázní za mužem jen proto, že ho miluje!"

Pokračování.

Zasýláme peníze do všech částí světa levne a rychle.

Prodáváme přeplavní lístky do všech evropských přístavů za nejnižší cenu.

Za $8.00 dopravíme vás na expressních parolodích do Hamburgu, Bremen, Rotterdamu a za čtyřhodinovou každodenní práci. Oo podrobnosti dopište si

EMIL KISS & CO.,
BANKING AND PASSAGE.
158 Suffolk St., New York.

Severovy léky.

Severův Balsám pro plíce,
jistý lék proti kašlu, nastuzení, chraptivosti, zánětu průdušek a plic, chřipce, záškrtu, bolestem v krku a všem chorobám plic.
Cena 25 a 50 centů.

Severův Olej sv. Gotharda
vždy uleví bolesti, revmatismus, neuralgii, otoky, vymknutiny, dnu, přemožení a všechny záněty.
Cena 50 centů.

Severův Krvečistitel
vyléčí všechny krevní a kožní nemoce, krtice, vředy, nádory, růži, slaný tok, zvětšené žlázy a všechny syfilistické nemoce.
CENA $1.00.

Severův životní Balsám
upravuje zažívání, povzbuzuje chuť k jídlu, přemáhá zácpu, bolesti hlavy a všechnu slabost. Hodí se zvláště pro lidi staré a slabé.
Cena 75 centů.

Severův Silitel ledvin a jater
přivádí tyto orgány k pravidelné práci, léčí překrvení, krvavé močení, písek, řezavku, zánět ledvin, žloutenku a katarrh měchýře.
Cena 75c a $1.25.

W. F. SEVERA
CEDAR RAPIDS, IOWA.

JOS. DUFFY velko- i maloobchodník LIHOVINAMI
....má na skladě....
výborná importovaná i kalifornská vína, jakož i importované a kentucké kořalky a likéry.
Ručí, že zboží jest také, jak o něm tvrdí, jinak se peníze vrátí.
TELEFON 38. 2508 N Street, SOUTH OMAHA.

A. N. Frick & Son Co
Velkoobchodníci a importéři
LÍHOVIN a LIKÉRŮ.
Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbetz.
Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.
OMAHA, NEBRASKA.
"Státní vzorný pivovar."
Vaří nejlepší druh ležáku
Cabinet a Extra bledé v soudkách a v lahvích.
Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí
NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.
Veliká pečlivost a obchodní opatrnost
NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.
NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující odbyt.
Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.
Staří a spolehliví sládci.
Vaří a lahvují výborné pivo.
Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.
Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblíbí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—neníť v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se žádnými našimi zákazníky.
Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb pintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.
JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo.
SOUTH OMAHA, NEB.